

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Dariusz Barczak
Protokolant:	Agnieszka Piwowarska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ostrowcu Świętokrzyskim Moniki Groniek

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2017 r.

sprawy

J. B., syna M. i E. z domu K., urodzonego (...) w O.

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 stycznia 2016 roku w O. w woj. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 20 ust. 1 i art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 98, poz. 602) w ten sposób, iż kierując samochodem osobowym marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...) jadąc z prędkością około 80 km/h, a więc większą od dopuszczalnej administracyjnej i nie zachowując szczególnej ostrożności podczas dojeżdżania do wyznaczonego przejścia dla pieszych, nienależycie obserwował przedpole jazdy w wyniku czego nie ustąpił pierwszeństwa i najechał na pieszą J. D., która przekraczała jezdnię w wyznaczonym przejściu dla pieszych z prawego pobocza na lewe i wskutek przedmiotowego zdarzenia piesza doznała obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej położonej w obrębie potylicy, obustronnych krwiaków podtwardówkowych położonych nad obydwoma półkulami mózgu, złamania grzebienia łopatki prawej, złamania żeber od III do VI po stronie prawej, stłuczenia płuca prawego, krwiaka jamy opłucnej prawej, złamania blaszki granicznej trzonu kręgu piersiowego X, złamania wyrostka poprzecznego lewego kręgu lędźwiowego III, złamania wyrostków kolczastych kręgów piersiowych od VII do X skutkujących rozstrojem zdrowia na czas przekraczający dni siedem,

tj. o przestępstwo określone w art. 177§1kk

I. oskarżonego J. B. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, stanowiącego występpek z art. 177 § 1 kk i za to na podstawie art. 177 § 1 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1, 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego J. B. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat;

III. na podstawie art. 71 § 1 kk i art. 33 § 1, 3 kk orzeka wobec oskarżonego J. B. karę grzywny w liczbie 75 (siedemdziesiąt pięć) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

IV. na podstawie art. 42 §1 kk i art. 43 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego J. B. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku;

V. na podstawie art. 43 § 3 kk zobowiązuje oskarżonego J. B. do niezwłocznego zwrotu posiadanego dokumentu prawa jazdy do Starostwa Powiatowego w O.;

VI. na podstawie art. 230 § 2 kpk zwraca pokrzywdzonej J. D. dowody rzeczowe w postaci trampków prawego i lewego opisane w wykazie dowodów rzeczowych - karta 58;

VII. zasądza od oskarżonego J. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 599,60 zł (pięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów sądowych

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim z dnia 30 marca 2017 roku wydanego w sprawie o sygn. akt IIK 876/16 – w zakresie rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych

W oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie o sygn. akt II K 876/16 materiału dowodowego, Sąd uznał J. B. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 177§1kk, polegającego na tym, że w dniu 25 sierpnia 2016 roku w O.. w woj. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 20 ust. 1 i art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 98, poz. 602) w ten sposób, iż kierując samochodem osobowym marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...) jadąc z prędkością około 80 km/h, a więc większą od dopuszczalnej administracyjnie i nie zachowując szczególnej ostrożności podczas dojeżdżania do wyznaczonego przejścia dla pieszych, nienależycie obserwował przedpole jazdy, w wyniku czego nie ustąpił pierwszeństwa i najechał na pieszą J. D., która przekraczała jezdnię, wyznaczonym przejściem dla pieszych z prawego pobocza na lewe i wskutek przedmiotowego zdarzenia piesza doznała obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej położonej w obrębie potylicy, obustronnych krwiaków podtwardówkowych położonych nad obydwoma półkulami mózgu, złamania grzebienia łopatki prawej, złamania żeber od III do VI po stronie prawej, stłuczenia płuca prawego, krwiaka jamy opłucnej prawej, złamania blaszki granicznej trzonu kręgu piersiowego X, złamania wyrostka poprzecznego lewego kręgu lędźwiowego III, złamania wyrostków kolczastych kręgów piersiowych od VII do X skutkujących rozstrojem zdrowia na czas przekraczający dni siedem,

W ocenie Sądu zarówno stopień winy oskarżonego jak i stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, zważywszy na rodzaj naruszonego dobra prawnego, sposób i okoliczności jego popełnienia, motywację oraz grożące skutki, są znaczne.

Podejmując decyzję o kierowaniu pojazdem w terenie zabudowanym z przekroczeniem administracyjnie obowiązującej prędkości, oskarżony nie był zdeterminowany żadnymi istotnymi okolicznościami zewnętrznymi, które mogłyby w jakimkolwiek stopniu usprawiedliwić jego naganne zachowanie. Swoim zachowaniem oskarżony wykazał lekceważący stosunek zarówno do obowiązującego porządku prawnego, jak i bezpieczeństwa innych uczestników ruchu. Oskarżony nie był leczony psychiatrycznie, odwykowo ani neurologicznie. W świetle powyższego w pełni uprawnionym jest wniosek, że w inkryminowanym czasie miał on w pełni zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim zachowaniem.

Zbliżając się do oznaczonego przejścia dla pieszych oskarżony nie zmniejszył prędkości pojazdu. Wiedział, że tego dnia jest dość rozkojarzony, gdyż pokłócił się z dziewczyną. Mimo to kontynuował jazdę, nie zwracając uwagi na to, że przez przejście dla pieszych przechodzą dwie starsze osoby. Widoczność tego dnia była dobra, nic nie utrudniało oskarżonemu pola obserwacji jezdni.

Pokrzywdzona znajdowała się w czasie uderzenia w nią pojazdu kierowanego przez oskarżonego, po środku jezdni. Wkroczyła więc na przejście, gdy pojazd oskarżonego znajdował się w znacznej odległości od miejsca potrącenia.

Oskarżony wyrządził swoim zachowaniem poważne obrażenia ciała u pokrzywdzonej. Potrącił także drugiego z pieszych, męża pokrzywdzonej, który doznał ogólnych potłuczeń. Pieszy jest tzw. niechronionym użytkownikiem ruchu drogowego. Miejsce, które powinno pozwolić mu na bezpieczne przemieszczenie się na drugą stronę jezdni, to oznaczone przejście dla pieszych. Zachowanie szczególnej ostrożności, przy zbliżaniu się do oznaczonego przejścia dla pieszych, powinno zmuszać kierowcę do zmniejszenia prędkości i należytej obserwacji tego, co w obrębie przejścia dla pieszych się dzieje. Pieszy na przejściu ma bezwzględne pierwszeństwo. Sposób jazdy kierowców w obrębie działania tutejszego sądu, w okolicy oznaczonych przejść dla pieszych, wskazuje, że „normą” jest nie zwracanie uwagi na pieszych, oczekujących na wejście na przejście. Wiele zdarzeń, które miały miejsce w ostatnim czasie, gdy dochodziło do potrąceń pieszych na przejściach lub kolizji z pojazdami, które zatrzymały się, aby pieszych idących przez przejście przepuścić, potwierdza tę tezę i skłania do refleksji, że tylko surowe kary, a w szczególności orzekanie zakazów prowadzenia pojazdów, zmusi kierowców do przestrzegania przepisów Prawa o ruchu drogowym.

W zasadzie na korzyść oskarżonego przemawia fakt, iż swoim zachowaniem nie utrudniał niniejszego procesu, a na datę wydania wyroku nastąpiło zatarcie jego uprzednich skazań.

W tym stanie rzeczy Sąd uznając J. B. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 177§1kk, na podstawie tego przepisu skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżony w chwili czynu był osobą niekaraną, czyn przypisany oskarżonemu, ma charakter nieumyślny, dlatego Sąd uznał, że należy warunkowo zawiesić wobec niego wykonanie kary pozbawienia wolności na okres 2 lat.

Oskarżony jest niepełnosprawny, w związku z postępującymi schorzeniami nóg. Pracuje jedynie na umowę zlecenie, rozwóżając pizzę lub inne posiłki z restauracji. Osiąga z tego tytułu dochód w wysokości około 1500 zł miesięcznie. Należy więc orzec wobec niego grzywnę, która będzie odpowiadać jego miesięcznym dochodom, aby realnie odczuł skutki swojego niefrasobliwego zachowania na drodze.

Jak wyżej wskazano, działanie oskarżonego wymaga orzeczenia wobec niego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na pewien czas, aby zmusić go do refleksji nad sposobem prowadzenia samochodu. Minimalny czas, na jaki zakaz można orzec, będzie odpowiedni do umyślenia oskarżonemu, że prowadzenie pojazdów wymaga skupienia i gdy nie jest się w pełni władz psychomotorycznych, nie należy kierować samochodem.

Zgodnie z art. 42§1kk i art. 43§1kk Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku.

Okoliczności dotyczące jego niepełnosprawności. Fakt, że orzeczenie zakazu uniemożliwi mu pracę na dotychczasowych warunkach, nie powodują, że orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów, byłoby dla oskarżonego nadmiernie uciążliwe.

Z uwagi na to, że nie zostało zatrzymane prawo jazdy, zgodnie z art. 43§3kk należało orzec obowiązek zwrotu posiadanego przez oskarżonego dokumentu, do Starostwa Powiatowego, właściwego według jego miejsca zamieszkania.

Orzeczone przez Sąd okres obowiązywania takiego zakazu uwzględnia stopień spowodowanego przez oskarżonego niebezpieczeństwa dla ruchu drogowego, czas i miejsce popełnienia przestępstwa, rodzaj naruszonych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, rodzaj pojazdu jakim poruszał się oraz jego sytuację osobistą i rodzinną.

Biorąc pod uwagę sytuację osobistą, rodzinną i majątkową oskarżonego, Sąd w oparciu o treść art. 627kpk zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 599,60 zł tytułem kosztów sądowych. Na kwotę tę składają się: opłata od kary pozbawienia wolności (na podstawie art. 2 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia

23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych) tj. 180 zł, opłata od kary grzywny (na podstawie art. 3 ust.1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych) – 150 zł, ryczałt za doręczenia w postępowaniu sądowym – 20 zł, koszty postępowania przygotowawczego - 249,60 zł.